

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ. П.

Членове: полк. ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
полк. ПЕТЬО СЛ. П.

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА
в присъствието на прокурора И. Ив. П.
като разгледа докладваното от полк. ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600039 по описа за 2024 година образувано по въззивен протест от прокурор от ВОП - С., вх. № .../14.02.2024 г. и въззивна жалба, вх. № .../23.02.2024 г. по описа на С. военен съд от гр.л. Л. Г. Ю., ведно с допълнения към тях, против присъда № 2/07.02.2024 г. по НОХД № 73/2023 г. по описа на С. военен съд.
За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С присъда № 2/07.02.2024 г. по НОХД № 73/2023 г. по описа на С. военен съд подсъдимият И. А. М. от в.ф. – С. е признат за невинен в това, че на 06.02.2021 г., около 15.00 ч., в с. Г., общ. Б., в местността „.....“, махала „.....“, на улицата пред вила № .. в масив ..., се закарнал с убийство на Л. Г. Ю., че ще я убие и очисти, и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 304, пр.1 от НПК го е оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 144, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК. Със същата присъда е отхвърлен като неоснователен предявения от Л. Ю. граждански иск срещу подсъдимия по делото И. А. М. в размер на 10 000 (десет хиляди) лева, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата.

Първоинстанционният съд се е разпоредил с веществените доказателства и съдебно-деловодните разноси по делото.

Във въззивен протест, вх. № .../14.02.2024 г. по описа на С. военен съд, депозиран по надлежния ред от прокурор при Военно-окръжна прокуратура - С., бланкетно са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Посочва

се, че в хода на съдебното производство са разпитани всички свидетели, чиито показания са съвпаднали с показанията им дадени в досъдебната фаза, поради което установената фактическа обстановка е тази, която е подробно описана в обвинителния акт. Счита се, следва да бъдат кредитирани показанията на разпитаните свидетели като обективни, последователни и кореспондиращи с целия доказателствен материал, както и заключенията на експертизите по делото.

С допълнително писмено изложение на прокурор от ВОП – С. са конкретизирани доводи в подкрепа на въззивния протест. В него е описана фактическа обстановка, която според представителя на държавното обвинение е безспорно установена. Намира, че по делото безспорно е установено, че за един продължителен период от време свидетелската Ю. не е смела да ходи сама на вилата си в с. Г., като предпочитала да бъде придружена или от децата си или от семейни приятели и ако нямало кой да я придружи в село Г., изобщо не ходела там от страх за жи.та си. Твърди се, че в резултат на отправените закани и проявената срещу нея физическа агресия от подсъдимия, пострадалата Л. Ю. изпитвала основателен страх за жи.та си, като в този смисъл са свидетелските показания на свидетелите Ю., Х., П., К., П. и С. от досъдебното производство и приобщените разпити на тези свидетели по реда на чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.1 от НПК към доказателствата по делото.

Моли съда отмени оправдателната присъда и да постанови нова, с която да признае за виновен подсъдимия И. А. М. за виновен в извършване на престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал.1 от НК.

По делото е депозирана и въззивна жалба, вх. № .../23.02.2024 г. по описа на С. военен съд от гр.л. Л. Г. Ю., в качеството си на частен обвинител и граждански ищец чрез повереника си адв. Б. К. К. – АК гр.Б.. В нея се посочва, че атакуваната присъда е неправилна и незаконосъобразна, постановена при неправилна интерпретация от страна на съда на събрания по делото доказателствен материал и при съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че фактическата обстановка по делото, описана в обвинителния акт се потвърждава изцяло от свидетелите Ю., С., Х., П., И., П., С. и К., заключенията на вещите лица по експертизите по делото. Счита се, че безспорно се установява авторството на извършеното престъпление, начина и действията на М., както и последствията от тези действия.

С допълнение към въззивната жалба се развиват съображения, че не са обсъдени поотделно и в съвкупност всички доказателства и доводи по делото, поради което неправилно и в нарушение на материалния закон подсъдимият е оправдан за извършване на престъплението, в което е обвинен. Посочва се, че първоинстанционният съд е приел фактическата обстановка, описана в обвинителния акт, но е стигнал до погрешен правен досежно вината.

Моли въззивния съд да отмени атакуваната оправдателна присъда и вместо нея да постанови нова, с която да признае подсъдимия М. за виновен по повдигнатото му обвинение по чл. 144, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК, както и бъде уважен предявения граждански иск.

В съдебното заседание пред въззивната инстанция, проведено на 30.09.2024 г. прокурорът

поддържа протеста, ведно с изложените към него съображения. Пледира са се отмени първоинстанционната присъда и да бъде постановена нова осъдителна присъда.

Частният обвинител и граждански ищец Л. Ю. чрез повереникът си адв. К. поддържа въззивната жалба. Излагат се аргументи, че подсъдимият е извършил престъплението, за което е предаден на съд и се пледира за нова осъдителна присъда.

Защитникът адв. Р. пледира първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна. Упражнявайки правото си на лична защита с съдебното заседание пред въззивната инстанция подсъдимия И. А. М. от в.ф. – С. заявява, че се присъединява към заявеното от защитника си. Не излага допълнителни съображения.

Военно-апелативният съд, като обсъди доводите във въззивната жалба, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебната и съдебна фаза доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК намира за установено следното:

Въззивният протест и въззивната жалба, ведно с допълненията към тях са подадени от процесуално легитимирани лица срещу съдебен акт, в срока по чл. 319 от НПК, поради което са процесуално допустими.

Военно-апелативният съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в хода на съдебно следствие пред първата инстанция и провери атакуваното решение по оплакванията на прокурора и жалбоподателя и служебно изцяло, съгласно чл. 314, ал. 1 от НПК, намери, че въззивният протест и въззивната жалба, ведно с допълнението към тях са неоснователни.

С. военен съд е съблюдавал стриктно общите правила на наказателния процес, обстойно е изследвал относимите към спора обстоятелства, задълбочено е анализирал събраните на досъдебното производство и приобщени към делото по надлежния процесуален ред доказателства Извършил е всички следствени действия, необходими за обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите по делото и след правилна преценка на съвкупния доказателствен материал, обосновано е приел за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА:**

Пострадалата Л. Ю. и покойният ѝ съпруг Г. Ю. притежавали вила в с. Г., общ. Б.. В същото село притежавал имот и свидетелят Н. В., който живеел там на семейни начала със свидетелката А. К.. В селото живеел и свидетелят К. С.. В това село имот притежавал И. М. - старши помощник - началник на отделение „.....“ във военно формирование – С.. Между М. от една страна и сем. Ю. от друга, имало спор за имот в с. Г., по който било образувано адм. дело № 12/2018 г. по описа на Районен съд - Б.. От своя страна свидетелите В. и К. също не били в добри отношения със семейство Ю., като К. подавала назад в годините жалби до различни институции против Ю..

На 06.02.2021 г. около 13.00 ч. св. Л. Ю. и св. К.С. прекарвали дърва за огрев, които били нарязани преди време. Дървата прекарвали от местност в близост до, минаваща през

селото, до имота на семейство Ю. в с. Г.. За прекарването на дървата използвали каруца, теглена от муле. По същото време Н.В., А.К. и Н.М. били в имота на В. и К. и засаждали рози. Докато извозвали дърветата св. В. излязъл от имота си и започнал да ги снима. Ю. и С. разтоварвали дърветата пред къщата на Ю. и се върнали да направят втори курс. В. отново отишъл да ги снима, този път по-близо. Ю. и С. направили забележка на св. В. да не ги снима, след което между тях възникнало сборичкване, като В. паднал на земята. Свидетеля А.К. извикала М. с думите: „.....!“ . М. излязъл навън и видял как С. се изправя, а В. е още на земята. М. видял, че на В. очилата са на земята и са счупени. В един момент обстановката се успокоила и Ю. и С. прекарали и втората каруца с дърва.

Междувременно К. съобщила за скандал на тел. 112 в 13,36 ч. В 13.37 ч. за същия скандал на тел. 112 се обадил и Г.Ю.. К. тръгнала по черен път, който водел до главния път и на спирка „.....“ зачала полицаите, за да ги отведе до мястото където са били счупени очилата на В.. Вече на самата спирка, К. отново се обадила на тел. 112, защото изминал близо час, а полицаите не идвали. Отговорили й, че трябва да дойде полицейски патрул. Сигналите били пренасочени към органите на МВР.

В същия период, на тел. 112 се обадил и В., който съобщил за проявена към него агресия при спор за дърва. След това, в периода до около 15.13 часа, на тел. 112 постъпили още няколко обаждания от К. и Г.Ю., които заявили, че въпреки подадените от тях сигнали все още нямало полицейски екип на място.

Междувременно около 14.00 ч. Н.В. се обадил по телефона на И. М. и му разказал за скандала, който имал с Ю. и К. С.. Подсъдимият М. казал, че ще дойде на място, като в момента бил в района на с. Д. и пътувал към с. Г..

След като прекарали дървата семейство Ю. и К. С. седнали да обядват на масата, поставена на бетонна площадка на пътя, в близост до вилата им.

След около час и четиридесет минути полицейският патрул пристигнал на спирка „.....“ и К. се качила в колата при полицаите, за да им покаже пътя. Около минути преди да пристигне патрула, К. видяла, че покрай нея с колата минал подсъдимия М.. Докато пътували К. разказал на полицаите за случилото се с Н.В., при снимането на откарването на дървата от С. и Ю.. Като пристигнали на място К. и полицаи П. отишли при счупените очила, а полицаи И. с колата отишли при Ю., Ю. и С.. От същата посока по пътя към К. и П. слязъл М. и също видял очилата.

Около 15.00 ч., но преди пристигането на полицаите и К. М. пристигнал и паркирал на поляната, под къщата на В.. М. и В. отишли при счупените очила. След като видели очилата и В. разказал на М. за случилото се, двамата тръгнали нагоре по улицата, като В. влязъл в двора на къщата си, при М., а М. се насочил към масата на бетонната площадка, където обядвали семейство Ю. и К. С.. Подсъдимият М. се приближил до масата и хванал с ръка си ръката на С., като го попитал защо е счупил очилата на В.. С. се отдръпнал, изправил се и взел от масата нож. Тогава подсъдимият М. вдигнал дърво, което намерил в близост до себе си. Дървото (пръчка, кол, тояга) било с дължина около метър и дебелина около 3 - 4 см. Ю.

застанала пред М. и започнала да го изблъсква, като му казала: „.....??!!“ В един момент хванала дървото и се сборичкали за дървото. Подсъдимият започнал за влачи Ю. чрез дървото, което и двата държали. С. оставил ножа на масата и седнал на стола. В един момент М. изтръгнал дървото от Ю., хвърлил го на земята и си тръгнал. По време на боричкането с Ю., М. не казал нищо в отговор на вербалните й провокации. Насочил се към къщата на В.. По това време пристигнали и полицаите с К., която също се прибрала м къщата си.

От боричкането с М. Л. Ю. получила няколко кръвонасядания по лява ръка и дясна мишница, които травми й причинили болка или страдание без разстройство на здравето.

Полицейският патрул от 1-во РУ – Б. в състав св. Г. И. и св. Л.П. пристигнали на мястото след като скандала бил приключил. Те съставили протокол за предупреждение на Ю. и М. и си заминали.

По късно през деня в дома на Ю. с една кола дошли свидетелите Н.К. – дъщеря на Ю., зет им С. и приятеля им А.С., като по пътя се разминали с отиващия си полицейски патрул. На тях Ю. разказала за случилото се. Извадили тонколона, пуснали силно музика и останали на площадката. М., със своята кола и Н.В., Н.М.и А. К. – с тяхната, след пускането на музика от компанията на Ю., си тръгнали за гр. Б.. По късно, по тъмно, с друга кола там отишла с колата си и С.П. – приятелка на А.С., като компанията влязла в къщата на Ю..

Първоинстанционният съд е разгледал делото по общия ред. Въз основа на описаната и приетата фактическа обстановка е постановил атакувания съдебен акт, с който е признал подсъдимия И. А. М. от в.ф. – С. за невинен в това, че на 06.02.2021 г., около 15.00 ч., в с. Г., общ. Б., в местността „.....“, махала „.....“, на улицата пред вила № .. в масив .., се закарнал с убийство на Л. Г. Ю., че ще я убие и очисти, и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 304, пр.1 от НПК го е оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл. 144, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК.

Проверката на атакувания съдебен акт на С. военен съд установява, че по делото не е налице недостатък в доказателствата по делото и дейността на съда в тази насока. Основният съд правилно е констатирал, че доказателствената съвкупност е протИ.речива като е упражнил правомощията си и е анализирал детайлно доказателствата по делото поотделно и в тяхната взаимна връзка. Тъй като въззивната инстанция е съд по фактите, има и правомощията на първа инстанция, настоящият съдебен състав извърши самостоятелен анализ на доказателствената съвкупност по делото, с оглед проверка на атакувания първоинстанционен акт.

Настоящият въззивен съдебен състав също намери, че установената от първоинстанционния съд фактическата обстановка по делото безспорно и непротИ.речИ. се подкрепя частично от обясненията на подсъдимия М., свидетелските показания на св. Л. Ю., св. Н.В., св. К. С., полицейския служител св. Л.П., полицейският служител Г. И., св. А. К., св. Н. М., св. Д.Х., св. С.П., св. А.С., св. Н.К., видео-техническите експертизи, тройната психологична и

психиатрична експертиза и съдебно-медицинската експертиза по писмени данни и писмените доказателства по делото.

От анализа на обясненията на подсъдимия И. А. М., дадени в съдебното заседание по делото, проведено на 07.02.2024 г., настоящата инстанция установи, че действително е възникнало спречкаване между него, св. Л. Ю., св. Г.Ю. (сега починал) и св. К. С.. Подсъдимият не отрича, че е хванал св. К.С. за ръката, който е скочил от масата, взел нож и го насочил към него. Установява се, че с цел да се защити е взел едно дърво от купчина дърва, които са се намирали в непосредствена близост до тях. Правдиви са обясненията му и в частта, че след като е взел дървото в ръка, св. К.С. е седнал обратно на масата, след което към създалата се ситуация се е включила св. Л. Ю.. В тази част заявеното от него в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд не съдържа противоречие, а след съпоставянето му с останалите доказателства по делото излязо съответства на установената и приета от първоинстанционния съд фактическа обстановка. Именно поради изложеното, в тази част обясненията му не противоречат на установената фактология по делото, поради което и настоящия съдебен въззивен състав ги кредитира и им дава вяра.

За пълнота следва да се посочи, че обясненията на подсъдимия М. са пестеливи досежно хронологията и детайлите на събитията, включително и по отношение на поведението на самата Ю. към него и дървото, което е държал в ръка. Същевременно всеки подсъдим при разглеждане на делото има правото да заеме различна позиция спрямо обвинението и да оспорва или да бъде пасивен в една или друга степен по фактите, на които е основано, участвайки реално в процеса на събиране на доказателства пред съда. За разлика от задължението, вменено на свидетелите да говорят истината в наказателното производство, обясненията на подсъдимия, с които оспорва обвинението, са както основно средство за защита, така и доказателствено средство, чиято доказателствена стойност се предопределя както от тяхната последователност и логичност, така и от съответствието им с останалия приобщен доказателствен материал, което не позволява достоверността им да се изключва априори. Подсъдимият посочва единствено, че Ю. е станала от масата и се е насочила към него, както и, че го е ударила с лъкът в корема. Твърди, че е взел дървото за самозащита и след като С. е оставил ножа, той е хвърлил дървото и се е върнал надолу към къщата на св. А. К.. Не дава сведения и няма обяснения за сините по ръката ѝ, както и за начина, по който са се появили. При анализа и съпоставката на обясненията му, както и изхождайки от разпоредбата на чл. 55, ал.1 от НПК за безусловно гарантираното от закона право на подсъдимото лице да дава каквито пожелае обяснения по обвинението, настоящият въззивен съдебен състав намери, че в тази част, обясненията му пред първоинстанционния съд са насочени единствено към оневиняване на собственото му поведение чрез изтъкване на обстоятелства, обуславящи липсата на каквато и да била негова съпричастност към извършеното престъпление по чл. 144, ал.1, т.1, вр. ал.1 от НК.

Анализът на гласните доказателства по делото обуславят три групи свидетели. В първата група, подкрепящи кредитираната част от обясненията на подсъдимия се включват свидетелят Н. С. М., свидетелят Н. А. В., като същите са и очевидци на случилото се, както

и свидетелката А.К.. Свидетелят М. убедително излага факти и обстоятелства, които лично и непосредствено е възприел както и е категоричен, че: „.....“ В подкрепа на установената от първоинстанционния съд и възприета от настоящата въззивна инстанция фактическа обстановка са показанията му, че след като св. К. С. е взел ножа, подсъдимия е вдигнал от земята дървен клон и в този момент св. Л. Ю. се е намесила като е хванала клона с ръце с цел да го издърпа. Настоящият въззивен съдебен състав споделя изводите на първоинстанционния съд и кредитира показанията му, тъй като те са правдиви, добросъвестни, последователни и непредубедени. По делото не се съдържат данни, които да подложат на съмнение заявеното от него, поради това, че същия не е заинтересован от изхода на делото, не е запознат с проблемните междусъседски отношения в населеното място, а присъствието му на мястото на събитието е напълно случайно.

Така установеното се подкрепя изцяло и от свидетеля – очевидец Н.В.. Убедително е заявеното от него, че не е възприел изявление от подсъдимия М., че ще ги убие или ще ги изсели. В съответствие с установената фактическа обстановка са и показанията му досежно обстоятелството, че подсъдимия М. е взел едно дърво от купчина на земята и е отстъпил назад, когато св. Л. Ю. се е насочила към него и е започнала да го блъска, хванала е дървото, а след това и двамата са го пуснали, като подсъдимия се е оттеглил назад. Тези показания са в синхрон в установеното, след съпоставка с всички гласни и писмени доказателства по делото.

Втората група свидетели, включва свидетелите Л. Ю., К. С., Д.С.Х., С.В.П., А.С. и Н.К.. Обосновано и законосъобразно първоинстанционният съд е анализирал свидетелските им показания в пълнота. В хода на съдебното следствие, при констатирано от него съществено противоречие със заявеното в досъдебното производство правилно основния съд е изпълнил процедурата по чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.1 от НПК по отношение на св. К. С., относно заявеното от него: „.....“ Правилно са констатирани и съществени противоречия в показанията на св. Д.С.Х., както и по чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.1 и т.2 по отношение на св. Л. Ю., в съдебното заседание проведено на 07.12.2023 г. Проверката на атакувания акт сочи, че основният съд внимателно ги е анализирал и съпоставил с останалата доказателствена съвкупност като въз основа на това е извел правилни и законосъобразни изводи относно фактите и поведението на всеки един от участниците на инкриминираната дата 06.02.2021 г. В този смисъл обоснован е извода му, че показанията на св. Ю. от една страна са вътрешно противоречиви и взаимно изключващи се, а от друга се опровергават при съпоставяне с останалите гласни и писмени доказателства по делото. Що се отнася до показанията на св. Д.С.Х., св. С.В.П., св. А.С. и св. Н.К., настоящият въззивен съдебен състав намира, че същите възпроизвеждат преразказ за случилото се от Л. Ю. и съпругът ѝ Г.Ю., с които са в приятелски и роднински отношения, поради което житейски логично е да споделят преживяното и разказаното от тях като истина, което не е в съответствие на останалата доказателствена съвкупност. Техните показания, обаче следва да бъдат кредитирани в частта досежно влошените взаимоотношения от битов характер, личностните междусъседски конфликти и висящи съдебни спорове между подсъдимия И. А. М. и Л. Г. Ю..

В третата група свидетели се поставят полицейския служител св. Л.Ц. П. и полицейският служител Г. И., които са отишли на място в с. Г., общ. Б., в местността „.....“, махала „.....“, на улицата пред вила № .. в масив .., след сигнали на „Спешен телефон 112“, подадени последователно през непродължително време от св. А. С. К., св. Н. А. В. и Г.Ю. (починал). Показанията на полицейските служители съответстват в цялост на установените по делото факти и обстоятелства. Установено е, че на инкриминираната дата полицейският патрул е пристигнал на спирка „.....“, където свидетелката К. ги е чакала, качила се в колата при полицаите, за да им покаже пътя и им разказала за случилото се. Безспорно е установено, че същите са изготвили протоколи за предупреждение по ЗМВР на участниците в инцидента. Не възниква съмнение досежно тяхната достоверност, поради което и настоящата инстанция ги кредитира.

По делото първоинстанционният съд правилно е приел и анализирал видео-техническа експертиза № .../2021 г., видеотехническа експертиза № .../2021 г., комплексна съдебно-психиатрична и психологическа експертиза. За изготвяне на заключението на видео-техническата експертиза, приложена на л. 4 – 19, т.3 от д. п., е използван научен метод за анализ на цифрови изображения от оптичен носител на информация CD марка „.....“, 4,7 GB и оптичен носител на информация DVD марка „.....“, капацитет 4,7 GB, като съдържанието им е описано в обстоятелствената част на заключението, като не са установени следи от манипулация на записа. Действително, на файл заснет от камера на инкриминираната дата между неидентифицирани лица се наблюдава съприкосновение между лице от женски пол и две лица от мъжки пол, но част от видеофайловете са негодни за лицево идентификационно изследване и конкретизация на лицата. За описаните от експерта последователно събития и действия, а именно замахване, бутане, изправяне, протягане на ръце, позициониране на телата, посягане към масата за вземане на предмет от нея, вземане на пръчка и т.н., вещото лице коректно е отбелязал и степен на вероятност, а не категоричност досежно заснетите движения от камерата, предвид категоричната негодност за лицева идентификация. Приетата по делото видео-техническа експертиза № .../2021 г., съпоставена с цялата доказателствена съвкупност от гласни и писмени източници, не би могла да обоснове категоричен извод за извършено престъпление по чл. 144, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК, което да е извършено от подсъдимия И. А. М.. В този смисъл правилни и законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, които след самостоятелен анализ се споделят и от настоящата въззивна инстанция.

От приетата по делото комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза, която е подписана с особено мнение на вещото лице А. И. от ЦПЗ - Б., настоящият въззивния съдебен състав установи, че по отношение на подсъдимия И. А. М. няма данни за патопсихологични нарушения на мисленето, няма данни за паметов дефицит, както и за емоционално-волеви нарушения, емоционално стабилен, склонен да подкрепя и да се придържа към социалните норми с редки изключения. По отношение на Л. Ю. експертите са установили симптоми, които дават основание за диагноза „Смесено тревожно депресивно състояние“, предизвикано от страхово-тревожни изживявания. По отношение на свидетеля

К.С.заключението е, че правилно и адекватно възприема, обмисля и възпроизвежда фактите и взаимовръзките в реалността. В особеното мнение към експертното заключение вещото лице е посочило, че свидетелката Л. Ю. не е изпитала основателен страх за жи.та си вследствие от поведението на подсъдимия М. към инкриминираната дата, имала е завишена тревожност, притеснение, лоши мисли вследствие на случилото се, които не достигат до тежест на психично разстройство. Първоинстанционният съд е извършил критичен аналитичен анализ, като е обсъдил самостоятелно комплексната съдебнопсихиатрична и психологична експертиза и я е съпоставил с останалата доказателствена съвкупност по делото, след като е приел експертизата и изслушал вещите лица в съдебното заседание по делото, проведено на 07.02.2024 г., с което е изпълнил задължението си за разкриване на обективната истина по реда и със средствата, предвидени в процесуалния закон. В хода на съдебното следствие съдът я е изследвал чрез способите на доказване в наказателното производство. Следва да се отбележи, че експертизата е възложена на специалисти от съответната област на науката, а именно на психологията и психиатрията, поради което няма съмнение в тяхната квалификация и компетентност. Изготвено и подписано е от вещите лица, ведно с особеното мнение на д-р А. И.. Няма данни, че в хода на извършване на експертизата са били открити нови материали, които да имат значение по делото и по които да не е била поставена задача. Вярно е, че мнозинството в експертизата (на л. 93, т. 3 д.п.) е приело, че заплахите за убийство от страна на М. са възбудили реален страх за жи.та на Л., а в особеното мнение този извод не се споделя и аргументирано са изложени съображения в обратна насока. На първо място, следва да се посочи, че закана за убийство е тежко умишлено престъпление, регламентирано в чл. 144 от Наказателния кодекс. Определя се като особена форма на неправомерно въздействие върху психиката на човека и се изразява в намерение за извършване на посегателство срещу човешката личност, неговото имущество, неговите близки. Заканата с убийство следва да възбуди основателен страх от осъществяване на гореспоменатото посегателство и се наказва с лишаване от свобода до шест години. Квалификацията на деянието и преценката на съда дали е осъществен от обективна и субективна страна състава на престъплението е правен въпрос, по който експертите нямат право да се произнасят и да дават отговор. Словесно изразената закана за убийство, преценявана в контекста на взаимна неприязън, конфликтни междуличностни отношения между страните, както и съдържанието на обичайния речников фонд, не изпълнява обективния критерий за въздигане от закона на деянието в престъпление, ако по съществото си тя не би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. ПВ този смисъл правилно първоинстанционният съд се е позовал на Тълкувателно решение № 53/18.09.1989 г. по н.д. № 47/1989 г. на ОСНК на Върховния съд на РБ, според което не е необходимо лицето действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че закана би могла да се осъществи. Тези обстоятелства се преценяват такива, каквито са били по време на извършване на инкриминираното деяние, а не след като е минал период от време. От друга страна, обективизираната чрез думи или действия, закана за убийство, следва да е възприета като реална и като такава, именно която може да възбуди основателен страх за нейното осъществяване. В конкретния случай вещите лица, макар и не на едно мнение, са били

разпитани в съдебното заседание по делото и са успели достатъчно ясно, пълно и точно да отговорят на въпросите, които са им поставени. За разлика от свидетелите, които посочват пред съда само факти, вещите лица дават освен сведения, и изводи относно фактите по делото. По делото не се съдържат и данни, които да дават основание за назначаване на допълнителна или повторна експертиза, както и не е възникнало съмнение в правилността на експертното заключение. Приемането на заключението от първоинстанционния съд означава само, че същото става част от доказателствата по делото, без обаче това да обвързва съда. Освен това, експертите притежават специални знания и умения в научната област, в която упражняват професията си и не могат да дават заключение по правни въпроси, защото това е основна функция и дейност по правораздаване на съда. Поради това, съдът не е длъжен да възприеме заключението на мнозинството на вещите лица, тъй като го преценява заедно с всички останали доказателства по делото, а след правния анализ първоинстанционният съд е приел, че не е осъществено престъплението по чл. 144, ал.3, т.1, вр. ал.1 от НК, поради което липсва основание свидетелката Л. Ю. да счете, че би могла реално да бъде осъществена. Именно този подход е възприел първоинстанционния съд като правилно е приел, че закана липсва и този извод се обосновава с последвалите действия и събития на инкриминираната дата, а именно събиране на едно място, а именно в дома на Л. Ю., на свидетелите Д.С.Х., С.В.П., А.С. и Н.К. с цел забавление със слушане на силна музика. В тази насока са и показанията на свидетелите Н. С. М. и А.К., които подкрепят изводите на съда и не се опровергават от останалата доказателствена съвкупност.

На следващо място, правилно първоинстанционният съд е приел съдебно-медицинската експертиза по писмени данни, тъй като не се изключва описаните увреждания на Л. Ю. да са причинени от по друг начин, различен от съобщеното от нея. Налице е възможност част от уврежданията да са в резултат и на боричкането между двамата, още повече от показанията на свидетелите К. К. С., Н. А. В. и Н. С. М., че целенасочени удари с тояга не са нанасяни от подсъдимия М. на Л. Ю..

Настоящият съдебен състав, след собствен анализ на всяко от писмените доказателства по делото и съпоставянето им заедно и поотделно с останалата доказателствена съвкупност, намери, че същите правилно са кредитирани от първоинстанционния съд, събрани са по надлежния процесуален ред и са относими към основния факт на доказване по делото. Фактическите изводи на основния съд са направени въз основа на приложените и приобщени писмени и гласни доказателства към доказателствената съвкупност по предвидения в НПК процесуален ред, са относими, доколкото категорично изясняват факти и обстоятелства, включени в предмета на делото.

От правна страна, първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е оправдал подсъдимият И. А. М. от в.ф. – С. да е извършил престъпление по чл. 144, ал. 3, т. 1, вр. ал. 1 от НК. За осъществяването на това престъпление от обективна страна е необходимо обективизиране посредством думи и/ или действия на закана с убийство спрямо определено лице, която да е възприета от него и би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. От субективна страна, деецът следва да съзнава съдържанието на

заканата и тя да е възприета от запращения като действителна заплаха. Законосъобразен е извода на първоинстанционния съд, че в конкретиката на случая липсва закана, поради което Л. Ю. не е могла да изпита и основателен страх за нейното осъществяване. В този смисъл, несъстоятелни са възраженията на прокурора, изложени в допълнителните изложения към въззивния протест, че в резултат на отправените закани и проявената срещу нея физическа агресия от подсъдимия, пострадалата Л. Ю. изпитвала основателен страх за живота си.

Правилна и законосъобразна е присъдата и относно гражданския иск. Първоинстанционният съд обосновано и законосъобразно е отхвърлил гражданската претенция на Л. Ю. срещу подсъдимия по делото И. А. М. в размер на 10 000 (десет хиляди) лева, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата. Претендираното от Л. Ю. обезщетение за претърпени болки и страдания, като причинени й от подсъдимия чрез нанасяне на удари с дърво не може да се обвърже с протИ.правно негово, което да е в пряка и непрекъсната причинно-следствена връзка с установените увреждания на Л. Ю., поради което правилен е извода на съда за неоснователност на исковата претенция. Законосъобразно се е произнесъл основния съд по отношение на веществените доказателства и съдебно-деловодните разноски по делото.

По отношение на възраженията в протеста и допълнителните съображения към него настоящата въззивна инстанция не споделя доводът на прокурора, че за един продължителен период от време свидетелската Ю. не е смееа да ходи сама на вилата си в с. Г., като предпочитала да бъде придружена или от децата си или от семейни приятели и ако нямало кой да я придружи в село Г., изобщо не ходела там от страх за живота си. Тези твърдения изхождат както от самата Ю., така и от свидетелите Х., П., К., П. и С., с които помежду си са в близки приятелски и роднински отношения, поради което житейски логично и оправдано е да споделят в нейна подкрепа преживяното от Л. Ю..

Несъстоятелни са и възраженията на прокурора, че първоинстанционният съд е възприел изцяло фактическата обстановка по обвинителния акт, но не се е съгласил с правния извод на прокуратурата, че подсъдимият е осъществил състава на престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал.1 от НК. Това е така, защото установената и приета от съда фактическа обстановка не е идентична на изложената в обстоятелствената част на обвинителния акт и тази разлика е видна от прочита на атакуваната присъда. Принципът за разкриване на обективната истина може да бъде реализиран най - успешно чрез съдебно производство, каквото безспорно е проведено по правилата на процесуалния закон, а първоинстанционният съд разполага с процесуална възможност да реши делото на основата на фактическа обстановка, различна от очертаната в обвинителния акт и да приеме фактически положения и това не съставлява процесуално нарушение. В действителност, на л. 4 и л.5 от мотивите към атакуваната присъда, в частта с установената и приета фактическа обстановка, не се съдържат инкриминирани реплики, за които подсъдимия е предаден на съд с обвинителния акт. Основният съд не само, че не е приел инкриминираните реплики като доказани, но е посочил изрично, че подсъдимия М. не е казал нищо в отговор на вербалните провокации на

Л. Ю..

Настоящият въззивен съдебен състав не споделя и възраженията във въззивната жалба на Л. Г. Ю., чрез повереника й адв. Б. К. К. за това, че не са обсъдени поотделно и в съвкупност всички доказателства и доводи по делото. Изложеното и последователността на свидетелските показания както на Ю., така и на С., Х., П., И., П., С. и К. не установява сама по себе си достоверност, тъй като процесуалният закон не предвижда каквито и да е формални признаци за достоверност на доказателствата по конкретното дело.

Първоинстанционният съд е анализирал в необходимата и достатъчна степен доказателствената съвкупност, като е извел верни правни изводи досежно инкриминираното деяние, а освен това настоящият състав е изложил допълнителни съображения и самостоятелно е анализирал показанията на посочените свидетели по-горе в решението си. В този смисъл, не може да бъде споделено и несъстоятелно се явява възражението, че първоинстанционният съд е приел фактическата обстановка, описана в обвинителния акт, но бил стигнал до погрешен правен извод досежно вината.

При извършената цялостна служебна проверка на атакуваната присъда настоящата въззивна инстанция не установи допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нито нарушения на материалния закон, обосноваващи наличие на основания за отмяна, поради което въззивния протест от прокурор от ВОП - С., вх. № .../14.02.2024 г. и въззивната жалба, вх. № .../23.02.2024 г. по описа на С. военен съд от гр.л. Л. Г. Ю., ведно с допълненията към тях, против присъда № 2/07.02.2024 г. по НОХД № 73/2023 г. по описа на С. военен съд, следва да бъдат оставени без уважение, а атакуваната присъда потвърдена, като правилна и законосъобразна.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 2/07.02.2024 г. по НОХД № 73/2023 г. по описа на С. военен съд.

Решението подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването на страните за изготвяне на решението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____